

PARAULA I VIDA

Cures pal·liatives, suïcidi assistit i eutanàsia (i II)

Continuem amb la reflexió aportada pels Bisbes de la Subcomissió de la Família i la Vida de la Conferència Episcopal Espanyola el propassat mes de maig, sobre les cures pal·liatives, l'eutanàsia i el suïcidi assistit:

4. L'eutanàsia és aliena a l'exercici de la medicina i a les professions sanitàries, que sempre es regeixen per l'axioma de «curar, almenys alleujar i sempre acompanyar i consolar». L'article 36.3 del Codi d'Ètica i Deontologia Mèdica de l'OMCE afirma que «el metge mai no provocarà intencionadament la mort de cap pacient, ni tan sols en cas de petició expressa per part d'aquest». Referent a això, el Papa Francesc afirma: «no sempre es pot garantir la guarició de la malaltia; a la persona que viu hem de cuidar-la i podem cuidar-la sempre: sense escurçar la seva vida nosaltres mateixos, però també sense acarnissar-nos inútilment contra la seva mort. En aquesta línia es mou la **medicina pal·liativa** que revesteix també una gran importància en l'àmbit cultural, esforçant-se per combatre tot el que fa la mort més angioxant i plena de sofriment, és a dir, el dolor i la soledat» (Roma, novembre 2017).

5. També cal reconèixer que l'eutanàsia i el suïcidi assistit concerneixen

al conjunt de la societat i les seves institucions. En el pensament subjacent a la proposició de llei (presentada al Congrés), l'ésser humà apareix com aïllat dels altres, i la societat no és considerada com un teixit d'interaccions humanes, sinó com a mer àmbit en el qual hi ha una llibertat absoluta dels individus tancats en si mateixos sense cap referència als altres. Davant d'aquesta concepció, cal ressaltar que l'ésser humà és un ésser amb els altres i per als altres. Aquest és el fonament últim de la societat. I en aquest context, l'Estat té l'obligació de protegir la vida de tots els ciutadans.

6. El que realment demanen els malalts i les seves famílies és l'ajuda per a assumir els problemes i les dificultats personals i familiars que s'acostumen a presentar en els últims moments de la vida. El tractament del dolor i l'abordatge del sofriment, el control d'efectes secundaris i colaterals, la millora de la qualitat de vida i de l'autonomia del pacient, l'ajuda a les famílies en aquestes situacions, morir en companyia dels éssers estimats, amb l'assistència espiritual i sacramental, i molts altres aspectes importants, són els elements reiteradament demanats. I aquests elements són precisament els que configuren el que coneixem com a cures pal·liatives. Crida

l'atenció que es vulgui proposar una llei d'eutanàsia quan no s'ha legislat a nivell estatal sobre la instauració de les cures pal·liatives, així com la necessària formació reglada d'aquesta disciplina d'altíssim valor científic i ètic en l'àmbit universitari i sanitari. Són precisament aquestes cures les que són demanades àmpliament per la societat i pels professionals sanitaris en particular.

7. Tot ésser humà és un do que reflecteix el rostre de Déu i que mereix acollida, protecció, respecte i amor. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). És el que el Papa Francesc ha denominat «el gran protocol» sobre el qual serem jutjats (Gaud. Exs., 95).

Acollim-nos a la cura materna de la **Mare de Déu, salut dels malalts**. Ella ens ensenya a estimar els més febles i vulnerables, els qui han perdut el gust per viure o estan en un moment de total dependència.

No recorrem a solucions ràpides o fàcils que poden amagar altres interessos. Defensem la vida i ajudem a mitigar el dolor amb respecte per la dignitat de tota persona.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Aplec de Santa Quitèria a la Vall d'Aran

El diumenge 20 de maig, Solemnitat de la Pentecosta, els veïns de la Vall d'Aran i de la Ribagorça es varen aplegar en romeria a la capella dedicada a Santa Quitèria, que es troba a la sortida sud del túnel de Vielha. S'hi van aplegar unes 200 persones, que van ser rebudes a primera hora del matí amb la típica «olla aranesa». La capella de Santa Quitèria és l'indret on abans es trobava ubicat l'antic hospital de Sant Nicolau de Vielha. Més que un hospital era un lloc d'acollida i d'alberg pels qui havien de passar el port de Vielha i poder descansar i refer les forces. Es va celebrar l'Eucaristia de la Solemnitat, presidida per Mn. Pere Balagué, Rector de Vielha i Arxiprest de la Vall d'Aran. Es va fer memòria de Santa Quitèria i, finalment, es beneí el terme i el pa i formatge amb que va obsequiar l'Ajuntament de Vielha als pelegrins. En les romeries que se celebren a la Vall s'acaba sempre amb el repartiment «*dera caritat*».

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aniversari agraït

Una comunitat cristiana amb un centre d'esplai de llarga trajectòria en promogué un segon, que realitza l'acció educativa en un barri amb moltes famílies immigrades i amb economies molt precàries. Les necessitats són moltes. Enguany celebra el quarantè aniversari de la seva fundació. Una munió de monitors n'han animat l'acció educativa. Quants esforços, quantes hores del seu temps no hi han esmerçat? En els inicis, i durant una colla d'anys, tots els monitors eren aliens al barri. Fruit de la constància i dedicació, ara una bona colla són joves que han passat per les activitats del centre i ja en són monitors.

Monitors i monitores que han trobat sentit a la seva tasca. Han ajudat a créixer els infants alhora que ells creixien. Han exercit un mestratge generacional,

promoció rere promoció, superant múltiples dificultats. L'amor i el servei han estat eines recurrents que eficaçment han fet el seu camí. «Déu no és injust i per això no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu donat com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu» (He 6,10).

Molts d'ells s'han reunit per celebrar l'aniversari. Molts ja són pares o mares. El record de les experiències viscudes els ha portat a la trobada festiva. El retrobament amb els amics ha estat joiós i emotiu. Reconeixent la bondat del mestratge rebut i donat, en acabar el dinar un d'ells ha fet el brindis tot dient: «Brindem pel nostre centre d'esplai, agraïts pel sentit que ha donat a les nostres vides. Brindem per totes les persones que hi han abocat esforços, dedicació i servei, que el temps esmerçat els hagi

ajudat a créixer i a ser millors. Brindem pels infants, adolescents i joves que han gaudit de la seva acció educativa, perquè l'estada al centre d'esplai hagi estat escola de vida per a la vida. Brindem per les institucions que han acompanyat aquests 40 anys de vida, que la seva confiança i generositat enforteixi el compromís d'amor i servei del centre d'esplai. Brindem demanant que mai ens falti la presència de Déu, que segueixi passant i tornant a passar per les nostres vides i pel dia a dia del centre d'esplai».

«En efecte, aquest servei d'ajuda no tan sols satisfarà les necessitats del poble sant, sinó que també serà una font abundant d'accions de gràcies a Déu» (2Co 9,12).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Cuidados paliativos, suicidio asistido y eutanasia (y II)

Continuamos con la reflexión aportada por los Obispos de la Subcomisión de la Familia y la Vida de la CEE el pasado mes de mayo, sobre los cuidados paliativos, la eutanasia y el suicidio asistido:

4. La eutanasia es ajena al ejercicio de la medicina y a las profesiones sanitarias, que siempre se rigen por el axioma de «curar, al menos aliviar y siempre acompañar y consolar». El artículo 36.3 del Código de Ética y Deontología Médica de la OMCE afirma que «el médico nunca provocará intencionadamente la muerte de ningún paciente, ni siquiera en caso de petición expresa por parte de éste». A este respecto, el Papa Francisco afirma: «no siempre se puede garantizar la curación de la enfermedad; a la persona que vive debemos y podemos cuidarla siempre: sin acortar su vida nosotros mismos, pero también sin ensañarnos inútilmente contra su muerte. En esta línea se mueve la **medicina paliativa** que reviste también una gran importancia en el ámbito cultural, esforzándose por combatir todo lo que hace la muerte más angustiada y llena de sufrimiento, es decir, el dolor y la soledad» (Roma, noviembre 2017).

5. También es necesario reconocer que la eutanasia y el suicidio asistido conciernen al conjunto de la sociedad y sus instituciones. En el pensamiento que subyace a la proposición de ley (presentada en el Congreso), el ser humano aparece como aislado de los demás, y la sociedad no es considerada como un tejido de interacciones humanas, sino como mero ámbito en el que existe una libertad absoluta de los individuos encerrados en sí mismos sin ninguna referencia a los otros. Ante esta concepción, es necesario resaltar que el ser humano es un ser con los otros y para los otros. Este es el fundamento último de la sociedad. Y en este contexto, el Estado tiene la obligación de proteger la vida de todos los ciudadanos.

6. Lo que realmente demandan los enfermos y sus familias es la ayuda para asumir los problemas y las dificultades personales y familiares que se suelen presentar en los últimos momentos de la vida. El tratamiento del dolor y el abordaje del sufrimiento, el control de efectos secundarios y colaterales, la mejora de la calidad de vida y de la autonomía del paciente, la ayuda a las familias en estas situaciones, el morir en compañía de los seres queridos, con la asistencia espiritual y sacramental, y otros muchos aspectos importantes, son los elementos reiteradamente demandados. Y estos elementos son precisamente los que configuran lo que conocemos como cuidados paliativos. Es llamativo que se quiera proponer una ley de eutanasia cuando no se ha legislado a nivel estatal sobre la instauración de los cuidados paliativos, así como la necesaria formación reglada de esta disciplina de altísimo valor científico y ético en el ámbito universitario y sanitario. Son precisamente estos cuidados los que son demandados ampliamente por la sociedad y por los profesionales sanitarios en particular.

7. Todo ser humano es un don que refleja el rostro de Dios y que merece acogida, protección, respeto y amor. «Cada vez que lo hicisteis con uno de estos mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40). Es lo que el Papa Francisco ha denominado «el gran protocolo» sobre el que seremos juzgados (Gaud. Esx., 95).

Nos acogemos al cuidado materno de la **Virgen María, salud de los enfermos**. Ella nos enseña a amar a los más débiles y vulnerables, los que han perdido el gusto por vivir o están en un momento de total dependencia. No recurramos a soluciones rápidas o fáciles que pueden esconder otros intereses. Defendamos la vida y ayudemos a mitigar el dolor con respeto por la dignidad de toda persona.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

40è Pelegrinatge diocesà al Santuari de Lourdes

El 40è pelegrinatge de la Diòcesi d'Urgell i l'Hospitalitat diocesana de Lourdes al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes (França) es va dur a terme els passats dies 28, 29, 30 i 31 de maig, presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric.

Hi foren presents el president de l'Hospitalitat, Sr. Josep M. Marimon, Mn. Ignasi Navarri, Consiliari diocesà, i Mn. Pere Morales, Viceconsiliari, amb els membres de la Junta i els responsables de les diverses seccions del pelegrinatge. Hi van participar uns 90 malalts i 400 pelegrins i voluntaris, de totes les comarques del Bisbat, amb la particularitat que dos d'ells van recórrer els 300 kms des de la Fuliola en bicicleta.

Durant tots els dies van ser acompanyats pel nou Capellà de llengua espanyola i catalana, Mn. Lluís Ruiz, sacerdot solsoní que des de fa un mes s'ha incorporat a l'equip de capellans del Santuari que atenen els pelegrinatges de les diverses llengües i nacions.

Els pelegrins van iniciar el viatge des de les diverses parròquies del Bisbat, tot fent la trobada d'inici a l'església de Santa Bernadeta, al vespre, amb un emotiu acte de benvinguda per part del President i el Consiliari, i amb una

celebració penitencial presidida per l'Arquebisbe, que glossà la manera de viure com a pelegrins a Lourdes aquells dies.

El dimarts 29 van arribar els dos autocars de pelegrins de la Vall d'Aran, i tots els pelegrins junts van participar a la missa a la Santa Gruta de Massabielle, amb les ofrenes de tot el pelegrinatge i la pregària silenciosa davant la roca que Maria beneí amb la seva presència. Es pregà per tota la Diòcesi i especialment pels malalts i les intencions dels pelegrins.

Després es va fer la tradicional foto de grup del pelegrinatge, a la tarda es resà el Via-crucis per la muntanya, i es participà en la Processó del Santíssim Sagrament per finalitzar, al vespre, amb el res del rosari amb torxes i la processó internacional, rebent al final

la benedicció que donà l'Arquebisbe Joan-Enric que presidia. A la missa a la Basílica del Rosari, Mons. Vives féu ressaltar el valor de fer el que Maria ens convida, treballar pels malalts i ser actius en la concreció d'una cultura de la vida en positiu, que doni esperança al món. Es pregà pels malalts i per totes les intencions dels pelegrins, i al final de la missa s'atorgaren les medalles que ratifiquen els 10 i els 25 anys de servei ininterromput a través de la participació activa i servicial en els pelegrinatges a Lourdes. El pelegrinatge féu vibrar la fe dels participants, va estar ple de molts moments emotius. Retornaren amb el ferm propòsit après de nou a Lourdes de «fer tot el que Jesús ens digui», com la nostra Mare celestial la Verge Maria ens indica que fem.

Confirmacions a la Catedral.

Dissabte dia 26 de maig, al vespre, a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 11 joves de la parròquia, dins l'Eucaristia de la solemnitat de la Santíssima Trinitat. Estava acompanyat del Rector de la parròquia i Vicari general, Mn. Ignasi Navarri, de Mn. Jordi Miquel i de Mn. Da-

vid Codina. L'Arquebisbe predicant en la festa de la Santíssima Trinitat explicà com per Jesús i per l'Esperit Sant tenim accés a Déu, a la seva intimitat, que

se'ns ha revelat com amor trinitari de persones. Exhortà els joves a ser sempre adoradors de la glòria de Déu, Trinitat Santa i Indivisa, a buscar en tota circumstància el que més li agrada a Déu i a servir els seus germans, especialment els pobres, tal com Déu els estima. Aquests 11 joves s'afegiren als 36 que ja havien rebut la Confirmació el dia de Pentecosta a la Catedral.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

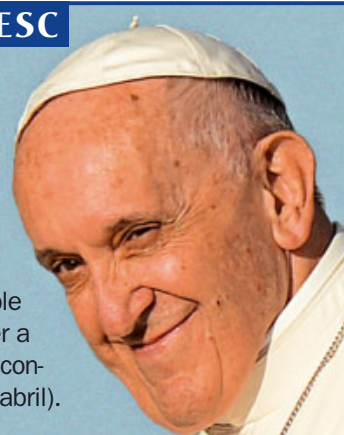

@Pontifex: «El cristià, per vocació, és germà de tots els homes, especialment si són pobres, fins i tot si són enemics» (18 d'abril).

@Pontifex: «La misericòrdia obre la porta del cor perquè ens fa sentir germans i fills d'un sol Pare» (19 d'abril).

@Pontifex: «Per trobar Déu n'hi ha prou que ens reconeguem necessitats; el camí per trobar-lo és fer-se petits per dins» (20 d'abril).

@Pontifex: «Quan un està ple de si mateix, no hi ha lloc per a Déu. Demanem al Senyor que converteixi el nostre cor» (21 d'abril).

Càritas alerta de la cronificació de la pobresa en les comarques de Lleida, en la presentació dels resultats del 2017

Les Càritas a Lleida, Urgell i Solsona detecten que les desigualtats s'estan enquistant en la societat i han advertit que els deutes ofeguen les economies familiars. Així ho va anunciar en la roda de premsa de presentació de l'acció social durant l'any 2017, coincidint amb la celebració del Dia de la Caritat, el diumenge 3 de juny. A Urgell, les 2.204 persones ateses han significat un total de 5.760 persones beneficiades.

La roda de premsa, que es va dur a terme a la seu de Càritas Lleida, va ser presidida per Mons. Salvador Giménez, Bisbe de Lleida, en representació dels bisbes de les tres diòcesis. Les xifres van ser presentades pel Director de Càritas d'Urgell, Josep Casanova. També va parlar la Coordinadora de Càritas d'Urgell, Marta Fortuny.

Càritas ha atès durant l'any 2017, als bisbats de Lleida, Solsona i Urgell, 9.627 persones directament, i s'han beneficiat del seu suport 26.303 persones. S'ha fet a través de 71 punts d'atenció, una xarxa de centres i paròquies en les que s'ha donat suport

a les persones en programes d'acollida, de cobertura de necessitats bàsiques, de suport a la família i la infància i d'inserció socio-laboral, suport a gent gran, en assessoria jurídica a immigrants, i en salut (drogodependències).

També es treballa a través de 3 empreses d'inserció (Troballes a Lleida, Cartaes a Tàrrrega, Nougrapats a La Seu d'Urgell); i tres fundacions en l'àmbit laboral a Solsona i a Cervera, per les quals han passat 53 persones, s'ha donat 161 beques, s'ha format

en l'àmbit laboral 185 persones i s'ha donat acolliment i orientació laboral a 1.521 persones més. S'han invertit en aquesta tasca d'inserció socio-laboral un total de 2.508.150 euros entre les tres diòcesis. Lleida ha invertit 1.008.283 euros, Solsona 1.097.431 euros i Urgell 402.436 euros. La inversió que s'ha fet en recursos humans, ajuts econòmics i programes d'acció ha estat de 2.497.613 euros en les tres diòcesis, un esforç de gran magnitud.

En la presentació de les dades, Mons. Giménez va posar en relleu el compromís de les comunitats cristianes vers les persones que pateixen i l'aposta que fa Càritas per fer visibles els col·lectius més fràgils i per acompanyar-los, en el sentit que proposa el lema de la campanya institucional de Càritas amb motiu de la celebració de la Diada del Corpus.

Josep Casanova, per la seva banda, va recordar que darrera de les xifres hi ha persones i que és precisament l'acompanyament personal i humà dels que estan en situació de fragilitat extrema el que defineix la tasca de Càritas. També va destacar

La **Fundació Fiella de Tremp** va acollir l'Assemblea general de Càritas, en la que es va donar cita un gran nombre de voluntaris —més de 120—, i també els treballadors, amics i persones properes a Càritas. Durant l'Assemblea, que fou presidida per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, i a la que van assistir el Delegat de Càritas, Mn. Jaume Mayoral, el Secretari general, Mn. David Codina, el Rector de Tremp, Mn. J. Antoni Mateo, i d'altres sacerdots de l'Arxiprestat, es van donar a conèixer les xifres de les intervencions a Urgell: 5.760 beneficiaris d'ajuts a les famílies, al suport escolar, per cobrir despeses directes d'habitatge, en formació laboral, en ajuts socials directes per resoldre temes de molt diversa índole. El 73% del pressupost de Càritas està destinat a l'acció social. Hi treballen donant suport 230 voluntaris, 153 donants, 5 Entitats amb Cor. Un 70% dels atesos són persones a l'atur, però hi ha un 13% que malgrat que treballen, els és insuficient per cobrir les despeses de la vida.

la preocupació de l'entitat per l'escassetat de recursos econòmics per tirar endavant projectes i ajuts i també per la situació econòmica que es viu a Catalunya, marcada per la precaritat en els contractes, el fort deute de les famílies, l'escassetat que es destina a donar suport als infants en situació de risc i la baixa aplicació de les lleis de la dependència i de la segona oportunitat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fundador dels camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; san-

ta Juliana Falconieri, verge servita (†1341).

20. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. □ **Lleida:** Sant Lluís Gonzaga, rel.; sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. □ **Lleida:** Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe; sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma,

1591), rel. jesuïta; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Divendres [2R 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus, 355-Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; Sta. Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: de la Solemnitat, 4a setm.) [Is 48,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor, patró de la diòcesi de Lleida.

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

El Senyor és la garantia per un futur esplèndid

El llibre d'Ezequiel recull l'actuació profètica d'un dels deportats a Babilònia: *cantor d'amors de veu deliciosa, mestre en l'art de tocar acompanyaments* que, exercint la funció profètica de *sentinella* (3,16s), es lamenta de què *escolten de gust el seu missatge però ningú d'ells no el posa en pràctica* (33,32).

Això provoca pregunta dramàtica: val la pena predicar? La resposta encoratjadora del Senyor anuncia un futur esplèndid sota la imatge de l'arbre: *Prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre i el plantaré... i es farà un cedre magnífic.*

Però de fet ara som a l'exili i el Poble *no posa en pràctica el missatge* del Senyor: quina garantia hi ha que porti a creure aquest futur tan esplèndid?

Sóc Jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho farà. Tant avui com ahir la garantia per creure de debò i esperar un futur molt millor és el Senyor i la seva Paraula.

Pau continua desenvolupant una antinòmia patent a la vida crucificada de l'Apòstol, com a la de Crist. Conscient de què *vivim com emigrats lluny del Senyor*, també és veritat que *ens sentim molt coratjosos*.

Més encara: *tan coratjosos que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor.* Sense que això anul·li el desig més profund: *no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem.* Amb compromís coratjós de lluita perquè *tots hem de comparèixer davant el tribunal del Crist on cadascú ha de rebre el que li correspongui segon el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.*

La paràbola de la llavor que creix tota sola contempla el procés de la llavor des de la sembra fins a la sega.

Feta la sembra, tant si el pagès *dorm* com si està *llevat* i treballa, *la llavor creix sense que ell sàpiga com.*

El dinamisme de la terra supera el del pagès: *la terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat.*

També en el Regne de Déu el dinamisme de la Paraula de Déu supera el de l'evangelitzador. *No són res ni el qui planta ni el qui rega: només compta Déu que fa créixer* (1Cor 3,7). Hem d'evangelitzar *plantant i regant* però sense creure'ns mai el factor decisiu.

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meva Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura de la profecia De Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.